

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

Hjälp dem på vägen hem

Vi hjälper Guds barn på bästa sätt genom att ge dem möjlighet att bygga upp sin tro på Jesus Kristus och hans återställda evangelium när de är unga.

Bröder och systrar, vår himmelske Fader vill ha och behöver vår hjälp att föra sina andebarn hem, tillbaka till honom. Jag talar idag om ungdomar som redan finns i hans sanna kyrka och därför har börjat gå på den trånga och smala stigen tillbaka mot sitt himmelska hem. Han vill att de tidigt ska få den andliga styrka de behöver för att stanna kvar på stigen. Och han behöver vår hjälp för att snabbt föra dem tillbaka till stigen om de börjar gå vilse.

Jag var en ung biskop när jag tydligt började se varför Herren vill att vi ska stärka barnen när de är unga, och rädda dem snabbt. Låt mig berätta om en ung person som representerar många som jag har försökt hjälpa under åren som gått.

Hon satt mitt emot mig vid skrivbordet på biskopskontoret. Hon berättade om sitt liv. Hon hade döpts och konfirmerats som medlem i kyrkan när hon var åtta år. Inga tårar föll medan hon berättade om de mer än 20 åren som gått sedan dess, men hon lät mycket sorgsen. Hon sade att den negativa spiralen började med att

hon valde att göra sådant som hon trodde folk gillade. Hon började bryta mot det som till en början tycktes vara mindre viktiga bud.

Hon kände till en början lite sorg och en smula skuld känslor. Men umgänget med vännerna gjorde att hon plötsligt kände sig omtyckt, så hennes sporadiska beslut att omvända sig tycktes mindre och mindre viktiga. Allt eftersom allvaret i buden hon bröt mot ökade blev hennes dröm om ett lyckligt evigt hem allt vagare.

Hon sade att hon kände sig eländig. Hon satt fast i syndens fälla och ville att jag skulle rädda henne ur den. Men

det enda sättet hon kunde bli fri på var att utöva tro på Jesus Kristus, ha ett förkrossat hjärta, omvända sig och därigenom bli ren, förändrad och stärkt genom Herrens försoning. Jag vittnade för henne om att det fortfarande var möjligt. Och det var det, men så mycket svårare än det skulle ha varit om hon hade utövat tro tidigt i livet längs vägen hem till Gud och när hon först började gå vilse.

Ja, vi hjälper Guds barn på det bästa sättet genom att ge dem möjlighet att bygga upp sin tro på Jesus Kristus och hans återställda evangelium när de är unga. Och sedan måste vi hjälpa dem att blåsa liv i den tron innan den slocknar helt när de går bort från stigen.

Ja, ni och jag kan förvänta oss nära nog oräkneliga tillfällen att hjälpa medresenärer bland Guds barn. Frälsaren berättade för oss varför det skulle vara på det sättet när han beskrev den farliga vägen hem som alla Guds andebarn skulle ta genom dimman som synden och Satan skapar:

”Gå in genom den trånga porten. Ty vid är porten och bred är vägen som leder till undergång, och många är det som går in genom den.

”Ty trång är porten och smal är vägen som leder till livet, och få är de som finner den.”¹

En kärleksfull himmelsk Fader förutsåg sina barns behov och placerade ut vägbeskrivningar och räddare längs vägen. Han sände sin Son Jesus Kristus för att vägen skulle bli säker och synlig. Han kallade president Thomas S. Monson som sin profet idag. Ända sedan ungdomsåren har president Monson undervisat både om hur man stannar kvar på vägen och om hur man räddar dem som förrrat sig bort mot sorgen.

Vår himmelske Fader har kallat oss till många olika uppdrag att stärka och vid behov leda resenärer i säkerhet. Vårt viktigaste och inflytelserikaste uppdrag är inom familjen. De är viktiga eftersom familjen har möjlighet att i början av ett barns liv ge det en stark önskan att gå längs vägen hem. Föräldrar, bröder och systrar, far- och morföräldrar, mostrar och morbröder, fastrar och farbröder är mäktiga vägledare och räddare tack vare kärleken som utgör familjens kärna.

Familjen har en fördel under de första åtta åren i ett barns liv. Tack vare Jesu Kristi försoning kan Satan under dessa skyddade år inte använda sig av mörkrets dimma för att dölja vägen hem. Under dessa dyrbara år hjälper Herren familjen genom att kalla människor till Primär som hjälper till att stärka barnen andligen. Han ger dem också bärare av aronska prästadömet som handhar sakramentet. Under sakramentsbönerna hör barnen löftet att de en dag kan få ha den Helige Anden som sin vägledare om de lyder Guds bud. Därigenom stärks de så att de kan motstå frestelsen när den kommer och sedan, någon gång i framtiden, gå och rädda andra.

Många biskopar i kyrkan inspireras att kalla de starkaste medlemmarna i församlingen till att betjäna de enskilda

barnen i Primär. De inser att om barnen stärks, med tro och vittnesbörd, så är det mindre troligt att de behöver räddas som tonåringar. De inser att en stark andlig grund kan vara avgörande för resten av livet.

Vi kan alla hjälpa till. Mor- och farföräldrar och varje medlem som känner ett barn kan hjälpa till. Man behöver inte vara kallad att verka i Primär. Inte heller är åldern en faktor. En sådan kvinna satt som ung i den generalkommitté för Primär som var delaktig i att skapa VDR-mottot.

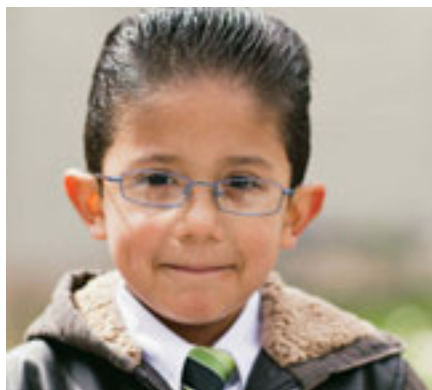
Hon tröttnade aldrig på att tjäna barnen. Hon undervisade i Primär i sin församling på egen begäran tills hon var nästan 90 år gammal. Små barn visste att hon älskade dem. De såg hennes exempel. De lärde sig de grundläggande principerna i Jesu Kristi evangelium av henne. Och framför allt lärde de sig genom hennes

exempel att uppfatta och känna igen den Helige Anden. Och när de gjorde det var de på god väg att utveckla den tro som krävs för att motstå frestelsen. Det var mindre troligt att de skulle behöva bli räddade och mer troligt att de istället skulle kunna rädda andra.

Jag lärde mig om kraften i en enkel bön i tro och om den Helige Anden när våra barn var små. Vår äldste son hade inte döpts än. Hans föräldrar, primärlärare och prästadömsledare hade försökt hjälpa honom uppfatta och känna igen Anden och veta hur man kan få hjälp av honom.

En eftermiddag hade min hustru skjutsat honom till en kvinna som lärde honom att läsa. Det var meningen att jag skulle hämta honom på väg hem från arbetet.

Hans lektion slutade tidigare än väntat. Han var säker på att han hittade hem. Så han började gå. Han sade

efteråt att han känt sig självsäker och tyckt om känslan av att gå hem själv. Han hade inte kommit en kilometer när det började bli mörkt. Han insåg att han fortfarande var långt hemifrån.

Han minns fortfarande hur ljuset från strålkastarna på bilarna som körde förbi honom flöt ihop på grund av att han grät. Han kände sig som ett litet barn, inte som den självsäkre pojken som börjat gå hem själv. Han insåg att han behövde hjälp. Då kom han ihåg något. Han visste att han borde be. Så han lämnade vägen och gick mot några träd som han kunde skymta i mörkret. Där hittade han en plats där han kunde gå ner på knä.

Han hörde röster som kom emot honom på andra sidan buskarna. Två ungdomar hade hört att han grät. När de kom närmare frågade de: "Behöver du hjälp?" Gråtande berättade han att han gått vilse och ville gå hem. De frågade om han kunde sitt telefonnummer eller sin adress. Det gjorde han inte. De frågade om han visste vad han hette. Det visste han. De bodde i närheten och tog med sig honom hem. De hittade vårt efternamn i telefonkatalogen.

När telefonen ringde rusade jag hem till dem, tacksam över att snälla människor hade placerats ut längs hans väg hem. Och jag har fortsatt vara tacksam över att han blivit undervisad om att be i tro om att hjälp skulle komma när han var vilse. Den tron har lett honom i säkerhet och fört räddare i hans väg fler gånger än han kan berätta.

Herren har gett oss ett mönster av räddning och räddare i sitt rike. I sin

visdom har Herren inspirerat sina tjänare att ge oss några av de bästa sätten att stärka oss och placera ut de bästa räddarna åt oss under tonåren.

Ni känner till två inflytelserika program som Herren givit oss. Det ena, för unga kvinnor, heter Personlig tillväxt. Det andra, för aronska prästledare, heter Plikt mot Gud. Vi uppmanar ungdomarna i det uppväxande släktet att inse sin förmåga att bygga upp sin andliga styrka. Och vi vädjar till dem som bryr sig om dessa ungdomar att göra det som Herren begär av oss så att vi kan hjälpa dem. Och eftersom kyrkans framtid beror på dem så är det viktigt för oss alla.

De två programmen har förbättrats, men deras syfte är oförändrat. President Monson uttryckte det så här: vi måste "lära oss det vi bör lära oss, göra det vi bör göra och vara det vi bör vara".²

Häftet *Personlig tillväxt* som Unga kvinnor har berättat tydligt om sitt syfte: "I programmet Personlig tillväxt får du hjälp av Unga kvinnors åtta värderingar för att bättre förstå vem du är, varför du är här på jorden och vad du som en Guds dotter bör göra för att förbereda dig för den dag då du kommer till templet för att ingå heliga förbund."

Vidare säger den att unga kvinnor kommer att "åta [sig] förpliktelser, fullgöra dem och rapportera [sina] framsteg till en förälder eller ledare". Där får de också löftet att "de handlingsmönster som du upprättar medan du arbetar på Personlig tillväxt — till exempel bön, skriftstudier och dagboksskrivande — blir personliga dagliga vanor. Dessa vanor stärker ditt vittnesbörd och hjälper dig att lära och utvecklas under hela ditt liv."³

Programmet Plikt mot Gud för

unga män i aronska prästadömet har förstärkts och fokuserats. Det kommer att bestå av en enda bok för de tre ämbetena i aronska prästadömet. Unga män och deras ledare kommer att få den nya boken. Programmet är ett kraftfullt verktyg. Det kommer att stärka de unga männens vittnesbörd och deras relation till Gud. Det kommer att hjälpa dem lära sig mer och vilja utföra sina prästadömsansvar. Det kommer att stärka relationerna till föräldrarna, bland kvorummedlemmarna och till deras ledare.

Båda programmen lägger stort ansvar på den insats som ungdomarna själva gör. De inbjuds lära sig och göra sådant som är en utmaning för alla. När jag ser tillbaka på min egen ungdomstid tror jag inte att jag utmanades på samma sätt. Kanske ombads jag vid några tillfällen att klara av sådana prov, men bara någon gång ibland. De här programmen förväntar sig konsekvens, hårt arbete och en mängd inläring och andliga upplevelser under åren som går.

När jag tänkte efter insåg jag att innehållet i häftena är en fysisk representation av hur mycket Herren litar på det uppväxande släktet och på alla oss som älskar dem. Och jag har sett bevis på att den tilliten är berättigad.

Jag har besökt kvorum i aronska prästadömet och sett dem handla. Jag har sett unga män följa mönstret att lära sig vad Gud vill att de ska göra, planera för att göra det, sedan gå och utföra det de kommit överens om att göra och slutligen berätta för andra om hur det förändrade dem andligen. Och när jag iakttog och lyssnade till dem såg jag tydligt hur fäder, mödrar, ledare, vänner och även andra medlemmar i församlingen rördes av Anden när de hörde ungdomar vittna om hur de hade blivit

stärkta. Ungdomarna blev upplyfta av att bära vittnesbörd och det blev också de som försökte hjälpa dem växa.

Unga kvinnors program har samma kraftfulla mönster för att utveckla andlig styrka hos de unga kvinnorna och ge oss möjlighet att hjälpa dem. Personlig tillväxt hjälper de unga kvinnorna att förbereda sig för att ta emot templets förrättningar. De får hjälp av de exempel som mödrar, mor- och farmödrar och varje rättfärdig kvinna de möter i kyrkan visar. Jag har sett föräldrar hjälpa sin dotter nå sina mål och drömmar genom att lägga märke till och uppskatta allt det goda hon gör.

För bara några dagar sedan såg jag hur en mor och hennes unga dotter uppmärksammades för att de tillsammans visat sig vara enastående kvinnor genom att fullgöra Personlig tillväxt. Och när de berättade för mig vad det har betytt för dem kände jag Herrens godkännande och hur han uppmuntrar oss alla att göra likadant.

Den viktigaste hjälpen vi kan ge de här ungdomarna är att vi låter dem känna vårt förtroende, att vi litar på att de går längs vägen hem till Gud och att de kan komma fram. Och det gör vi bäst genom att vandra tillsammans med dem. Eftersom stigen är brant och ibland stenig kan de tidvis känna sig modfällna och till och med snubbla. Ibland kan de tappa slutmålet ur sikte och gå åt sidan för att följa mindre evigt viktiga mål. De här inspirerade programmen gör att det händer mer sällan, eftersom det uppmuntrar ungdomen att inbjuda och ta emot den Helige Andens sällskap.

Det bästa rådet vi kan ge ungdomarna är att de bara kan komma tillbaka till sin himmelske Fader om de leds och förmanas av Guds Ande. Så om vi är kloka så uppmuntrar vi,

berömmar och är exempel på allt som inbjuder till den Helige Andens sällskap. När de berättar om vad de gör och känner måste vi själva vara berättigade Andens hjälp. Då ser de i vår uppskattning och glädje Guds godkännande. Och om vi känner att vi behöver ge förmanande råd så känner de att råden visar vår kärlek och Guds kärlek, inte tillrättavisning eller avståndstagande som Satan kan använda sig av för att leda dem längre bort.

Det exempel de behöver se mest hos oss är att vi gör det som de måste göra. Vi behöver be om Andens gåvor. Vi behöver begrunda skrifterna och levande profeters ord. Vi behöver göra upp planer som inte bara är önsningar utan också förbund. Och så behöver vi hålla våra löften till Herren. Och vi behöver lyfta andra genom att berätta för dem om när vi känt försorningens välsignelser i vårt liv.

Och vi behöver själva vara exempel på den stadiga och varaktiga trofasthet som Herren förväntar sig av dem. När vi gör det hjälper vi dem känna hur

Anden bekräftar att om de fortsätter på samma väg så kommer en kärleksfull Frälsare och himmelsk Fader att säga: "Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!"⁴ Och vi som hjälper dem längs vägen kommer att höra dessa ord med glädje.

Jag vittnar om att Herren älskar er och varje Guds barn. Det här är hans rike, återställt med prästadömet's nycklar genom profeten Joseph Smith. Thomas S. Monson är Herrens profet idag. Jag lovar alla er som följer inspirerad vägledning från denna den sanna Jesu Kristi kyrka, att våra ungdomar, och vi som hjälper och älskar dem, kan komma fram i säkerhet till vårt hem hos vår himmelske Fader och Frälsaren, för att leva som familj och i glädje för evigt. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 3 Nephi 14:13–14.
2. Thomas S. Monson, "Att lära, att göra, att vara", *Liabona*, nov. 2008, s 67.
3. *Unga kvinnor, Personlig tillväxt* (häfte, 2009), s. 6.
4. Matt 25:21.